

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙ' Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΘΟΜΟΥΝ με ραχιά σ' ένα τραπέζι κάποιον έξοχο χαρμένιο, και κοιτούσαν το άγνευτο μου άργά-άργά. Ζηλωμένος άπ' τή πό άνιπατικά προγράμματα των πολιτικών άρχηγών, είχα βάλει στην τάξη μου τίς έφημερίδες και άροσιζούσαν στο άερόα της μυρομένης έ-ξοχής.

Έξαφν άντίκρισα από μακριά τόν φίλο μου Ποσιάν, νύ περπατά σαν καραδοσκασιμένος, νύ χειρονύχτι νεφρικά νύ νυμολογή σαν μούστρελλος...

—Νά κ' άλλο θύμα τής πολιτικής και τού έλλογκου άναθρασμού τών ήμερών αυτών!.. σκέφτηκα, και τόν φώναξα κοντά μου, γιά νύ τόν κατηνύχασω.

Μόλις μ' είδε, άνάσταν ό φωναράς!.. Κάθησε στο τραπέζι ά μου, άργήθηκε έπίμου νύ πάση κάπ, κ' άρχισε νύ σκουλύη τόν ιδρώτα του, ξερονύχτινας κάθε τόσο ουφελ... και ουφελ!..

—Τι χαμπάρια;... τόν ρώτησα. Πώς τή βλέπεις τή πολιτικά μας;... Τι προβλέπεις γιά τίς μεθωμανικές έλογίες;...

Κι' ό φίλος μου Ποσιάν, μου άπάντησε σαν νύ ξενοδοσε: —Νά πάλν στό διάβολο όλα κ' δια του κορού!.. Καφί δέν μου καίγειται... Άλλα μέ τυραννών τώρα, κ' όσο από πολιτικές πεποθήσεις, ξε-ρως καλά, πώς ποτέ μου δέν είχα τέτοιες!..

Ήταν σωστό αυτό, μύ δέν κρατηθήκα, κ' είπα: —Άς μύ ήρώσειε φρόνιμα... Μή νεφριάξες!.. Όσο γιά τή έλλαδ πάλν σέ τυραννών τώρα, δά μου τή πής σέ λιγάνα... Μά τώρα πρέπει νύ σοφ πώ ου ένας καλός κ' ήσυχνύθητος πολιτής, πρέπει νύ πονήη τόν τόπο του, νύ ψηφίη ένα ήσοδοκίστε κόμμα, σύμφωνο μέ τίς πολιτικές του πεποθήσεις, κ' άν δέν έχει τέτοιες, πρέπει ξεβάνοντας νύ άποστηθή... Νά... Δέν είνε άνάγκη γιά ποκαφελιάσις... Άνοξε νύ χέρια σου, άγρύλασε ένα κόμμα—είτε καλό, είτε κακό, νηρόδ ό άνάποδο— και γύμνω θεριός τόν λαπόδός... Πήρπει ν' ά νύ κης σ' ένα ζόμου κ' κατλάβες;...

Ό Ποσιάν κούνησε τή κεφάλι κ' ήμεινε συλλογι-σμένος. Ύστερα, σκόνατος Έξαφν κοντά μου, κηθί-ρως αννεμένα:

—Έννοια σου, φίλε μου, και δά σοφ κάνω τή χα-τήρα... Άναγνωρίζω πώς είμαι ένα παραδοτό τής κοι-νωνίας ήρωστος, δίχως πολιτικές ήδέες, κ' από σήμερα κούλας δά κούλωση σαν στρούδι σ' ένα κόμμα και δέν ήθην πιά ξεκούλλημ... Άλλά γιά πής μου, τώρα, ξε-ρως κανέναν τώπο, κανένα μέσον γιά νύ σωθί άπ' τή στρώγλια τή Λιλιάνα;...

Τόν άντύαξα έκθαμβος, Μομφουρία μύ ήστορία: —Τή Λιλιάνα;... Ποιά Λιλιάνα;... Ξεφώνισε νεφρικά:

—Τή Λιλιάνα, νιέ!... Έκεινη τή άνιπόφορη σοσι-πιά, έκείνο τή έπίμω γυναικό που μου γαντύθησε στο σθερό από πρήσικα, δίχως νύ ξεκούλλημ!..

—Λοκάν;... Ξεπαρώτησα, μύν κατλάβωνόντας.

—Μά τί λοκάν, καθύνει!.. σφύλαξε. Νά... Τήν είχα ξεφορτωθί γιά κάποιον διάστημα, δσο έλειπε σέ καλλιτεχνικό τούρνέ στις έπαυ-χίες, μύ είλοθα χθές τού βράδν ένα τηλεγράφημα τής, πώς ήρθο φτά-νει στή Παρία... Θά μείνη, λέει, δωπέρα καναδυό μήνες, και μέ θέ-λαβε τώρα;...

Κατάλαβα, γιά κούνησα θλιβερό τού πολιτύνατχο κεφάλι μου. Θά τραβήσω μαργίρα γιά καναδυό μήνες ό άμωρος ό φίλος μου άπ' τή τής στρώγλιας φιλενάδας του, κ' ύστερα, ένώ έκείνη δά πετούσε σέ κάη νηρόδ;...

Τού είπα λοκάν μύ σημάτωνα: —Ώστυ χρωαίδα συσχετίζα, αήτη ή διο-βουλαργίστα... Σέ συμβολεύω τού έξής: "Άρ-χάς άνόρη τού πρώτου τρώου γιά τή Μασ-σούλα, ήμια κενάτω στο πρώτο βασίδη και σάσε τού γιά ήσοφίριστε αυτούς τούς δυό μακρούς μήνες!.. Και γιά νύ μη σέ τυραν-νών ή θήκηρ τής, ήξον μέ τή μούτρα στην πολιτική κ' άποροφήσικον σύμφωνος από μιά σταθερή κ' άλύττηηη πολιτική πεποθήση!..

—Όσο γιά τήν πολιτική, καλά τή λές... άποκατήθηκε διοτυαγιά ό Ποσιάν. Θά συμ-μορφωθί άμύως κούλας... Μά δσο γιά τού ταξείδι σου μύ λές, διαμονών ουκά... Γιά νύ τήν άπορήγν δηλαδή, αήτη τή φλύση και κληφύβηση κωφάξια, πρέπει νύ μού κοι-στική ό κούρος ήρόδου!.. "Όρ, φίλε μου... "Όρ!.. Ελάθω κανένα άλλο, έπίσης άγύσου, ή ή πώ φτηνή μέσον, γιά νύ ήσυχνω από γιά

νεύρα τής αυτούς τούς δυό κολασιμένους μήνες!.. Ήταν όρα γιά τού γκαριέ μου, πιά. Τού εγύθηκα καλά έπώρε-δέματα με τή Λιλιάνα, τού σύστημα άλύττηηη σταθερότητα στην πολιτική πεποθήρα, πού θ' άποκτούσε σέ λιγάκι, και τόν άργα καλόν και θλιβερά συλλογιμένον...

Άπ' τήν ήμέρα έκείνη τόν έβασα άπ' τή μούρα μου. Τού ήρωσε μου, πιά κ' έγώ, πώς ήθαε φύγει γιά ταξείδι έξ αίτιας τής Λιλιάνας, κ' άρχισα νύ μη τόν συλλογίζομαι καθόλου... Μά ένα πρωί—δύομωση μήνες σχεδόν έπίπ' από τήν τελευταία τού συνάντησος— τόν άντίκρισα Έξαφνιά νύ κούβη άμύωντες, δούλας, σέ δάσος τής Βουλόνης!..

Μόλις μέ ξεχώρισε από μακριά, έννε ξεβύλας άπ' τή γαυή του, Μεταμορφώθηκε άμύσως, άρχισα νύ ξερονύχτι άπ' τή γαυή του και, δάζοντας τού πρικότα του στην άκρη τού μακροστού του κ' τρέφε νύ μέ συναντήση χοροπρόδντας, κ' χειρονύχτινας... Δέχτηκα ήσομνητικά τού φίλο φίλι του, κ' χειρονύχτινας!.. μ' ένδιαφρανον γιά τή άλλοτύγη ξεπαρόντι του.

—Μόλις προχθές βγήκα άπ' τή φυλακή!.. φώναξε χοροπρόδντας. —Άπ' τή φυλακή!.. τραύλα καταλάβητος.

—Ναί, άπ' τή φυλακή!.. Ξεαναγνάβε πώ χοροπρόδντας. —Ναί, άπ' τή φυλακή!.. Ζήτω ή φυλακή!.. Και δέκα φορές κούβη τήν πολιτικές πεποθήσεις!.. Αυτές μέ γλύτωσαν άνύξοδα άπ' τή τυραννιά τής Λιλιάνας!..

—Έξηγησον, γιάτί θά τρελλωθ, μύ τού θεού!.. τού είπα σπο-σμένος.

Κι' ό Ποσιάν θρηματέοντα μου άπάντησε: —Άλλούστατα... Μόλις χωρίσαμε έκείνη τή νύχτα, έφραγα κ' έγώ άπελυσμένος και θλιμένος, μύ άποφασισμένος νύ άκούληθω τις συμβουλές σου γιά τήν πολιτική και γιά τού σάκισμύ μου μακριά άπ' τή Λιλιάνα!..

Μά ένώ είχα φτάσει στην πλατιά Κουπόλη τού τούρκου μύ μεγαλοπρεπούτα παράξιά στρούδι... Τη περιέγραφα μέ κέντηρα και ρούτρη κ' σπένδαλα. Καί είπαν τότε πώς ό Πρόδρος τής Δημοκρατίας ήρωσε νύ ήσοφίριστε στην σταθερά κούλων ήσώμο πώ ήρω-ταν... Φύνα, σκέφτηκα... Νά μύ πρώτης τάξης ή-χαριά κ' άποστηθή κ' έγώ πολιτικά φρονημάτα από λεντα και σταθερά!..

Κι' έπειδή ήμουν νεφριασμένος γιά τού ζήτημα τής άλύττηηη Λιλιάνας, πού μού τραβήζε τού κούβη βρωχός, στάθηκα άπομαστικά στη μέση τής παροιά Έξως, κ' άντι νά φωνάξω «Ζήτω ή Δημοκρατία!», ήρω-λιεύα άντίθετα, σαν νύ ξεποσούνα κάποιον: «Ζήτω ό Βασιλεύς!..»

Μά δέν ήσολόγιον τόν προστατευτικό γιά τού πα-τερινα μύ νόμο. Από χοροφύλακες άγρυπνάς στο σάκισμύ έσορως άμύσως άπ' τόν σθερό, και μέ κούβήλασε άνευτα στο σάκισμύ έσορως άστυνομικό τμήμα!..

Ό άστυνομός μέ παρεπέμψε γιά τού άπόγευμα στο ελάττωμα διαβεβαδωνόμενος μέ πώς ξεπαράξια γιά ένα μήνα τούλαχάστον έπί-παι και φαργίτν δωρεάν στη φυλακή.

Όταν βήκα στο δρόμο, μύ άστρωτή έσοχισε τού μωλό μου, κ' μουδώσε φτερά άσυγχρότητον ένθουνασιόμ... «Άχ, μακροπρόθε-τα λαχτάρα, άς μωροπύω νά τούς κάνω δυό, αυτών τόν ένα μύνη φη-κός πού μού χάρισε ή εκδήλοσι τών σταθερών μου πολιτικών φρο-νάτων!.. Θά ήμουν ό ευτυχέστερος τού κόσμου!..»

Κι' ένώ περπατούσα συλλογιόμενος βαθιά, μέ τί πρώτο θέλωμα αυτό τού πρόβλημα, νάσων και ξεπαρόβληη μπροστά μου μύ μεγαλό-ζρητής κομητή... Ξεαρνησμένος ορώτω κ' σμεινάει, και πώς ένν πώς ή Πρόδρος τής Δημοκρατίας γυρίζε άπ' τού σταθμό, ήρωστος κούβη τόν τού βασιλεύα τού Άγκμασιών, τόν άποίο μύς ήσοδύτηκα...

Σκέφτηκα μέ άνειπώτηη λαχτάρα: «Γού τού εζήτησε ό βασιλεύς πριν από λίγη ή-ρα μου χάρισε έναν μήνα φυλακή, τού άστυ-θετο τώρα, θά μού χάριση άλλον ένα... Γνω-σται τότε στή στιγμή δυό, και τώρα άποφάσι-δσο μού χρωαίζονται γιά νύ γλύτωσιν άπ' τή πανούκλα τή Λιλιάνα...»

Και μόλις ήρωσε άντιμετώ μου τού ερω-δομύ άμάξιν, κούτταξα έπίμου τόν βασιλεύα τού Άγκμασιών, και σφύλαξα μέ άνειπώ-«Κάτω ό Βασιλεύς!..»

Κατάλαβε τώρα, φίλε μου... Νά τήν τι έλεφα δυό μήνες άπ' τόν κόσμύ... Κι' ήρω-σται τού όφελου τής συμβολής σου και στή σταθερές μου πολιτικές πεποθήσεις, κούβη ναν άπορήμ νύ ξεφορτωθί άνετα τή θλι-βήκη μου φιλενάδα!..»

Κατάλαβα και σταφυρονήθηκα!

Έτρεξε νύ μέ συναντήση, χοροπρόδν-τας και χειρονύχτινας...

Μέ κούβήλασεν στο ήρωσιότερο άστυνομικό τμήμα,